

איך נוצרו נקרים

מתוך "אגדות אינדיאנים איירוקיים"

מ. פורס (1917)

פעם **הרוח הגדול** עזב את שדות הציד המאושר וירד לכדור הארץ. הוא לבש את צורת קבצן עני ורעב, הלך מויגוום לויגוום וביקש אוכל. לפעמים ראה את האינדיאנים שישבו ליד המדורה וסיפרו אגדות על **הרוח הגדול**. אז היה עובר לידם בשקט, בלי שהרגישו בו. ופעם הגיע לויגוום שבו אישה אפתה לחם. "אני רעב מאוד" אמר "אולי תתני לי לחם אחד?" האישה הסתכלה על הקבצן ואחר כך על

הכיכר הלחם שלפניה. היא החליטה שהכיכר גדולה מדי כדי לתת לה אותה לקבצן. אמרה: "לא אתן לך את הכיכר הזו אבל אכין לך אחרת אם תמתין קצת."

הקבצן הרעב אמר "אמתין." האישה לקחה חתיכת בצק קטנה, עשתה ממנה כיכר ואפתה אותה. אך כשהורידה אותה מהפחמים, הכיכר הייתה גדולה יותר

מזו שאפתה קודם.
היא שוב הסתכלה על הלחם. שוב ראתה
שהיא גדולה מדי וחבל יהיה לתת אותה.
ואמרה:
"לא אתן לך את הלחם הזה, אבל אכין לך
אחר, אם תמתין."
והקבצן אמר שוב "אמתין."
הפעם האישה לקחה חתיכת בצק קטנה,
קטנה ביותר. "זו תהיה בוודאי די קטנה כדי
לתת אותה לקבצן" חשבה. אך אחריה
האפייה כיכר הלחם הייתה גדולה יותר משתי
הקודמות.
האישה הביטה על שלושת הכיכרות. כל אחת
הייתה בעיניה גדולה מדי כדי לתת אותה
לקבצן.
"לא אתן לך מהלחם שלי" אמרה לקבצן "לך

ליער ותנסה למצוא אוכל בקליפות העצים."
ואז האיש קם והוריד את השמיכה בה היה
עטוף ואת המוקסינים שלו. פניו זרחו כמו
השמש והוא היה יפה מאוד. האישה נרתעה
לצל של הויגוום.
"אני הרוח הגדול" אמר "ואת אישה אנוכית
מאוד. נשים צריכות להיות נדיבות ומסבירות
פנים ולא אנוכיות. לא תהי יותר אישה ולא
תחי יותר בויגוום חמים מלא לחם חם. תעופי
ליער ותחפשי לך אוכל בקליפות העצים בקיץ
ובחורף, ותאכלי תולעים קטנים כמו חתיכות
הבצק שרצית לאפות בשבילי."
והאישה נעשתה כל פעם קטנה יותר ויותר.
על גופה הופיעו נוצות וצמחו לה כנפיים
והייתה לציפור. הרוח הגדול נגע בראשה
וזה נעשתה אדום.

"את הכיפה האדומה תישאי תמיד כסמל,
ותמיד תסתתרי מבני האדם בבושה."
הציפור נתנה צעקה איומה ועפה ודרך ארובת
הוויגוום. כשעברה שם הפיח השאיר פסים
שחורים שאנו רואים עכשיו על גבו של הנקר.
ולכן מאז לנקר יש עכשיו ראש אדום, תמיד
מסתתר בפני האדם בצדו השני של גזע
העץ, ותמיד נוקר בכוח במקורו בקליפות
עצים, כדי למצוא שם תולעים קטנים.